

Sygnatura akt I ACa 367/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Sędzia Leon Miroszewski (przewodniczący)

Sędzia Krzysztof Górski

Sędzia Halina Zarzeczna

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2020 w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. S.

przeciwko Wspólnoty Mieszkaniowej przy ulicy (...)

w S.

o stwierdzenie nieistnienia uchwał

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 marca 2019 roku, sygnatura akt I C 13/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala powództwo w zakresie żądania głównego i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 377,00 (trzysta siedemdziesiąt siedem) złotych tytułem kosztów procesu;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 670,00 (sześćset siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Krzysztof Górski Leon Miroszewski Halina Zarzeczna

Zarządzenie;

- 1) odnotować i zakreślić;
- 2) odpisy wyroku doręczyć pełnomocnikowi pozwanej oraz powódce, którą poinformować o prawie do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku oraz że od wyroku nie przysługuje skarga kasacyjna;
- 3) akta przedstawić Sądowi Okręgowemu w Szczecinie celem rozpoznania powództwa ewentualnego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2016 roku, IV CSK 835/15);
- 4) o treści zarządzenia w punkcie 3 powiadomić powódkę oraz pełnomocnika pozwanej;
- 5) zarządzenie w punkcie 3 wykonać po sporządzeniu uzasadnienia wyroku, albo po upływie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie;

6) przedłożyć akta tylko w sytuacji wniosku o uzasadnienie wyroku.

Sygnatura akt I ACa 367/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 marca 2019 roku, w sprawie I C 13/18 Sąd Okręgowy w Szczecinie w punkcie I. ustalił, że nie istnieją: uchwała nr (...) z dnia 24 sierpnia 2017 roku podjęta przez pozwaną Wspólnotę Mieszkaniową nieruchomości przy ul. (...) w S. w sprawie przyjęcia rozliczenia wspólnych przychodów i kosztów ze Wspólnotą Mieszkaniową nieruchomości przy ul. (...) w S. oraz wyrażenia zgody na zawarcie porozumienia ze Wspólnotą Mieszkaniową nieruchomości przy ul. (...) w S.; uchwała nr (...) z dnia 10 lipca 2017 roku podjęta przez pozwaną Wspólnotę Mieszkaniową nieruchomości przy ul. (...) w S. w sprawie wyrażenia zgody na wystąpienie do sądu powszechnego z powództwem o nakazanie sprzedaży lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w S. na podstawie art. 16 ust. 1 i 2 ustawy o własności lokali i udzielenie pełnomocnictwa dla Zarządu w tym przedmiocie. W punkcie II. zasądził od pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej na rzecz powódki B. S. kwotę 400 złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Ustalenia faktyczne sprawy Sąd Okręgowy przedstawił na stronach 3-7 uzasadnienia wskazanego wyroku. W ich treści między innymi wskazał, że pozwana Wspólnota zrzesza około 200 właścicieli, a więc jest dużą wspólnotą, a lokal powódki ma powierzchnię 86,30 m⁽²⁾ i składa się z trzech pokoi, przedpokoju, łazienki oraz poddasza użytkowego. Pozwana wspólnota posiada zarząd, a funkcje administracyjne sprawuje zarządca – spółka (...), reprezentowana przez E. P., która między innymi zajmuje się przygotowaniem porządku zebrań pozwanej Wspólnoty i zbieraniem głosów pod uchwałami procedowanymi w trybie indywidualnego zbierania głosów. Ustalił także, że głosowanie nad uchwałami nr (...) i nr (...) odbywało się częściowo na zebraniach pozwanej Wspólnoty, częściowo w trybie indywidualnego zbierania głosów. Powódka już występowała o stwierdzenie nieistnienia obu wymienionych uchwał podnosząc, że część oddanych głosów pod uchwałami jest nieważna, a nadto głosy zbierała osoba nieupoważniona. W sprawie uchwały nr (...) Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 16 października 2015 roku stwierdził jej nieistnienie, a apelacja od tego wyroku została oddalona wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2016 roku. W sprawie uchwały nr (...) Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 17 lipca 2015 roku oddalił powództwo, natomiast Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 14 września 2016 roku zmienił ten wyrok w ten sposób, że ustalił, iż uchwała ta nie istnieje. Po zapoznaniu się z tymi wyrokami zarząd pozwanej Wspólnoty podjął decyzję o uzupełnieniu głosowania nad obiema uchwałami, co realizowano dalszym zbieraniem głosów, po czym pismem z dnia 24 listopada 2017 roku powódka została zawiadomiona o podjęciu z dniem 10 lipca 2017 roku uchwały nr (...) oraz z dnia 24 sierpnia 2017 roku uchwały nr (...).

Biorąc pod uwagę dokonane ustalenia faktyczne, na podstawie wiarygodnych dowodów z dokumentów i z zeznań świadków, Sąd Okręgowy uznał powództwo za zasadne w całości. Uznał za niesporne istnienie legitymacji czynnej powódki i zachowanie przez nią terminu prekluzyjnego do jego wytoczenia. Wskazał na podstawę prawną żądań pozwu, w postaci art. 25 ust. 1 i 1a ustawy o własności lokali. Stwierdził także, że powództwo oparte na podstawie art. 189 k.p.c. nie podważa roszczeń z art. 25 ustawy o własności lokali. Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, że powódka posiada interes prawny w dochodzeniu żądań wyrażonych w pozwie, w szczególności w zakresie uchwały nr (...) w sprawie wyrażenia zgody na wystąpienie do sądu z powództwem o nakazanie sprzedaży lokalu powódki w drodze licytacji. Także w sprawie drugiej uchwały powódka posiadała interes prawny, jako członek partycypujący w podziale środków pieniężnych Wspólnoty.

Dalej Sąd Okręgowy stwierdził, że poprzednie prawomocne orzeczenia w sprawie nieistnienia uchwał wskazanych w pozwie doprowadziły do ich wyeliminowania z obrotu prawnego z chwilą wydania tych wyroków. Sąd ten uznał, że nie jest możliwe przeprowadzenie głosowania uzupełniającego w stosunku do uchwały, która została wyeliminowana przez sąd. Jedynym prawnie skutecznym sposobem jest rozpoczęcie głosowania na nowo.

Odnosząc się do argumentu pozwanej Wspólnoty, że ustawodawca w art. 23 ustawy o własności lokali nie dokonał żadnego obwarowania czasowego dla trybu indywidualnego zbierania głosów Sąd Okręgowy stwierdził, że w związku

z prawomocnym ustaleniem przez Sąd, że sporne uchwały nie istnieją, nie mamy do czynienia z sytuacją trwania od czerwca 2013 roku (dla uchwały (...)) i czerwca 2014 (dla uchwały (...)) trwa procedura zbierania głosów. Dodał, że mając na uwadze przebieg rozbieg czasowy pomiędzy momentem oddania pierwszych głosów nad tymi uchwałami, a momentem zbierania głosów w 2017 roku zasadnym byłoby wystąpienie także do członków, którzy swoje głosy oddali w tym samym kształcie, bowiem osoby te, będąc przekonane, że procedura głosowania została zakończona, mogły pozostawać w przekonaniu, że obecnie nie mogą już swojego głosu zmienić. Zdaniem Sądu Okręgowego niewystarczające jest ponowne poinformowanie o podjęciu uchwał nr (...) i (...), bowiem część osób zapoznających się z przesłaną informacją jedynie pobieżnie, mogła w ogóle nie zauważyć, że w zawiadomieniu z 2017 roku znajduje się informacja o uchwałach, które omawiane były na zebraniach w 2013 i 2014 roku.

Uwzględniając powództwo Sąd Okręgowy orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. z uwzględnieniem zasady odpowiedzialności stron za wynik sprawy.

Pozwana wniosła apelację od tego wyroku zaskarżając go w całości. Wyrokowi temu zarzuciła naruszenie art. 189 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i ustalenie, że zaskarżone uchwały nie istnieją; naruszenie art. 189 k.p.c. w zw. z art. 60 k.c. i art. 23 ust. 1 ustawy o własności lokali poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wyrok sądu ustalający nieistnienie uchwał skutkuje utratą mocy wszystkich oddanych głosów nad uchwałą, także tych, których ważność nie została zakwestionowana przez sąd, a w konsekwencji że nie jest możliwe kontynuowanie zbierania głosów w celu uzyskania wymaganej ich większości.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu za I instancję, a także o zasądzenie kosztów postępowania za instancję odwoławczą.

W uzasadnieniu pozwana rozwinęła argumentację odnoszoną do wskazanych zarzutów między innymi podnosząc, że w żadnym z poprzednich wyroków dotyczących uchwał nr (...) i nr (...) sądy nie stwierdziły nieważności tych uchwał, jako sprzecznych z przepisami prawa, lecz że nie zostały one podjęte z uwagi na zbyt małą ilość oddanych głosów za ich przyjęciem. Podniosła też, że pozwana mogła podjąć działania w celu uzupełnienia brakujących głosów od osób uprawnionych do głosowania, które nie brały osobiście udziału w głosowaniach podczas zebrań Wspólnoty, albo wprawdzie oddały swój głos za pośrednictwem pełnomocnika, lecz ich głos został uznany za nieważny z uwagi na przekroczenie granic umocowania pełnomocnika. Pozwana zwróciła uwagę, że sam Sąd Okręgowy przyznał, że art. 23 ustawy o własności lokali nie określa granic czasowych oddawania głosów. Apelująca powołała się też na swoje stanowisko w sprawie kwestionowania przez powódkę ważności niektórych oddanych głosów.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu. Powołała się na swój interes prawny z uwagi na to, że kwestionowane przez nią uchwały dotyczyły jej praw i obowiązków, a nadto zostały podjęte w sposób niezgodny z prawem. Naruszają też zasady prawidłowego zarządu nieruchomością wspólną oraz uzasadnione interesy powódki. Powtórzyła za Sądem Okręgowym, że wskazane uchwały zostały uznane za nieistniejące, co oznacza wyeliminowanie ich z obrotu. Zdaniem powódki uznanie uchwał za nieistniejące oznacza, że także nie istnieją także czynności prawne składające się na podjęcie tych uchwał.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje

W niniejszej postępowaniu odwoławczym podstawowym zagadnieniem jest ocena skutków uprzedniego uznania prawomocnymi wyrokami sądowymi uchwał pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej nr (...) i nr (...) (odpowiednio w datach 21 kwietnia 2016 roku i 14 kwietnia 2016 roku), podważanych przez powódkę w niniejszej sprawie, za nieistniejące, w kontekście obecnego żądania powódki oraz zawiadomienia pozwanej Wspólnoty, skierowanego do właścicieli lokali wchodzących w jej skład, o podjęciu tych uchwał z dniem 10 lipca 2017 roku. Uwzględnić należy wskazane w tych wyrokach przesłanki ówczesnego przyjęcia nieistnienia wymienionych uchwał, polegające na nieuzyskaniu przez te uchwały wystarczającej ilości głosów za ich podjęciem, a więc słowy wymaganej większości.

Powódka także w niniejszej sprawie, kwestionując wskazane uchwały, posłużyła się formułą uchwały nieistniejącej. Powyższe zgodnie z art. 321 k.p.c. zakreśla ramy możliwego orzekania, co jest o tyle istotne, że w pozwie powódka podniosła, że głosowanie nad wymienionymi uchwałami pozwana przeprowadziła w 2017 roku wbrew prawu, taka zaś argumentacja wskazuje raczej na kwestionowanie ważności uchwał, o co jednak powódka nie wnosiła. Na kwestionowanie ważności uchwał, ewentualnie argumentowanie za ich uchyleniem (o co powódka wnosiła formułując jednak to żądanie jako ewentualne), wskazuje także argument, że nie można odwlekać zakończenia głosowania w drodze indywidualnego zbierania głosów na czas nieokreślony, bowiem w ocenie powódki głosowanie takie powinno być zakończone w okresie rozliczeniowym, którym jest rok kalendarzowy. W tych samych ramach sytuować należy traktowanie przez powódkę podjęcia kwestionowanych uchwał jako ponownego, co musiałoby przecież zakładać, że już wcześniej do takiego „podjęcia” doszło.

Koncepcja uchwały nieistniejącej, abstrahując od jej jurydycznej słuszności, zakłada, że do uchwały nigdy nie doszło, a więc nie miało miejsca zdarzenie prawne, które w jakikolwiek sposób mogłoby być traktowane jako uchwała podmiotu prawa, działającego właśnie w formule podejmowania uchwał. Nieistnienie uchwały wyklucza w ogóle skutek w postaci jej wyeliminowania z obrotu – nie można wszak wyeliminować z obrotu czegoś, czego nigdy w tym obrocie nie było.

Nie sposób zatem podzielić założenia dokonanego przez Sąd Okręgowy (przyjętego także przez powódkę w świetle treści uzasadnienia jej pozwu), że na skutek wzmiankowanych wyroków ustalających nieistnienie uchwał nr (...) i nr (...), doszło do wyeliminowania tych uchwał z obrotu prawnego, jako skutek podobny do skutku uchylenia uchwały. Taki skutek nastąpiłby, gdyby stwierdzono nieważność albo uchylono obie uchwały, co jednak dotychczas nie miało miejsca.

Okoliczność, że o ustaleniu we wzmiankowanych wyżej prawomocnych wyrokach nieistnienia uchwał nr (...) i nr (...), zdecydowała przesłanka braku wystarczającej ilości głosów za tymi uchwałami wskazuje, że ustalenia nieistnienia tych uchwał powinny być interpretowane nie jako stan, który oznacza, że tych uchwał już nie ma, lecz stan, w którym uchwał tych jeszcze nie ma, co wszak nie odbiega w kategorii skutków prawnych od stanu – „nigdy nie było”.

Tym samym nie można zgodzić się z Sądem Okręgowym, że uznanie wymienionych uchwał w poprzednich dotyczących ich wyrokach za nieistniejące oznacza przyjęcie, że nie istnieją także czynności prawne składające się na podjęcie tych uchwał, polegające na oddawaniu głosów przez właścicieli lokali. Stanowisko to nie znajduje jakiegokolwiek podstawy prawnej.

O ile kwalifikacja samej uchwały podmiotu prawa działającego przez zbiorowy organ właścicielski może sytuować w niektórych wypadkach uchwałę jako czynność prawną (np. powołanie lub odwołanie organu reprezentacji lub organu nadzoru), a w innych jako zawiadomienie lub oświadczenie wiedzy (np. zatwierdzenie sprawozdania finansowego, czy sprawozdania z działalności), o tyle głosowanie w przedmiocie uchwały jest zawsze wyrażeniem woli, mającym przy tym charakter indywidualny. Nie można wobec tego skutków tego oświadczenia, jego ważności, czy wykładni uzależniać od oceny dotyczącej samej uchwały (jej istnienia, ważności, czy podstaw uchylenia). Skarżąca ma rację podnosząc, że oświadczenie woli z chwilą dotarcia do adresata nie może być skutecznie odwołane, chyba że takie odwołanie doszło do adresata jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej (art. 61 § 1 k.c.), co w niniejszej sprawie nie miało miejsca w przypadku oświadczeń osób głosujących za podważanymi przez powódkę uchwałami. Nie można też mówić o wadach tych oświadczeń woli, czy ich nieważności, oczywiście poza tymi oświadczeniami, które były uznane za nieważne w poprzednich postępowaniach dotyczących uchwał nr (...) i nr (...) zakończonych prawomocnymi wyrokami, co doprowadziło do tego, że wskazane uchwały nie uzyskały, według stanu na dzień orzekania, większości głosów.

Na powyższe wskazuje także treść uzasadnień wyroków, w których uprzednio ustalono nieistnienie uchwał nr (...) i nr (...). W uzasadnieniu wyroku tutejszego Sądu Apelacyjnego z dnia 14 kwietnia 2016 roku, sygnatura akt I ACA 1005/15, dotyczącego uchwały nr (...), stwierdzono, że „wśród ogólnej liczby głosów 5.533/10.000, która według ustaleń Sądu I instancji została oddana za przyjęciem przedmiotowej uchwały, łączna liczba wszystkich głosów nieważnych bądź nieoddanych wyniosła 585/10.000, a zatem od ogólnej liczby głosów 5.533/10.000 należy odjąć

sumę skutecznie podważonych głosów, co daje ostatecznie 4.948/10.000 głosów oddanych za sporną uchwałą. Od tej liczby należy odjąć dodatkowo jeszcze 9 głosów, które zostały zaliczone jako oddane za uchwałą w sytuacji, gdy z powodu omyłkowego zawyżenia udziałów trzech członków Wspólnoty, nie powinny być uwzględniane. Skutecznie oddano więc 4.939/10.000 głosów”. Podobną ocenę tutejszy Sąd Apelacyjny wyraził w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 kwietnia 2016 roku, sygnatura akt I ACa 1/16, dotyczącego uchwały nr (...), gdzie stwierdzono, że po wyeliminowaniu nieważnych głosów, a więc oddanych przez pełnomocników nie posiadających należytego umocowania, za tą uchwałą oddano 4.920/10000, a więc mniej niż wymagana większość dla podjęcia uchwały. Jak widać, tutejszy Sąd Apelacyjny wydając powołane orzeczenia stwierdził, że głosy oddane w wymiarach wskazanych przez ten Sąd, jako oddane za wymienionymi uchwałami, były skuteczne, co oznacza, że są ważnymi prawnie oświadczeniami woli.

W obu orzeczeniach Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości, że oddanie głosów w sprawie obu uchwał stanowi oświadczenie woli każdego z głosujących. Bez znaczenia jest zatem ocena Sądu I instancji, że mając na uwadze odstęp czasowy pomiędzy oddaniem pierwszych głosów za wymienionymi uchwałami a chwilą zbierania ostatnich głosów za ich podjęciem zasadnym byłoby wystąpienie do członków pozwanej Wspólnoty, którzy oddali swoje głosy za uchwałami odpowiednio w latach 2013 i 2014, z zapytaniem, czy swoje stanowisko w sprawie poddanej głosowaniu utrzymują w tym samym kształcie. Gdyby nawet zgodzić się z Sądem Okręgowym, że działanie takie mogłoby mieć znaczenie dla oceny transparentności procedury podejmowania wymienionych uchwał, to jego zaniechanie nie może być uznane za przesłankę ustalenia nieistnienia tych uchwał, bowiem skutkiem tego zaniechania nie może być utrata ważności głosów oddanych za uchwałami, w szczególności tych, których ocena jako skutecznych oświadczeń woli, została już dokonana w powołanych wyżej wyrokach tutejszego Sądu Apelacyjnego.

Warto przy tym zauważyć, że Sąd Okręgowy przyznał, że ustawodawca w art. 23 ustawy o własności lokali nie wprowadził żadnych norm czasowych podejmowania uchwał w drodze indywidualnego zbierania głosów. Stwierdził także, że pozwana Wspólnota Mieszkaniowa pismem z dnia 10 listopada 2017 roku zawiadomiła członków, że uchwały nr (...) i nr (...) zostały podjęte. Ocena, że brak zaakcentowania w tym zawiadomieniu, że obie uchwały były omawiane na zebraniach w 2013 i 2014 roku, przez co część osób, zapoznając się z tą informacją pobieżnie, mogła w ogóle tego faktu sobie nie uświadamiać, jest czystą spekulacją, której ewentualne potwierdzenie mogłoby mieć znaczenie przy badaniu przesłanek uchylenia uchwał, natomiast nie ma znaczenia przy ocenie co do ich istnienia.

Reasumując, a także uwzględniając dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę potwierdzającą ważność tych głosów, które zostały oddane za uchwałami nr (...) i nr (...) po wydaniu wyroków przez tutejszy Sąd Apelacyjny w sprawach I ACa 1/16 i I ACA 1005/15, należało uznać, że obie kwestionowane uchwały uzyskały wymaganą większość ważnych głosów, co przesądza o bezzasadności powództwa o ustalenie ich nieistnienia.

Powódka przedstawiając żądanie pozwu posłużyła się formułą roszczenia głównego i ewentualnego. Sąd Okręgowy nie odniósł się w sentencji wyroku do żądania ewentualnego. Mając na uwadze treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd ten przedstawił ocenę odnoszącą się także do tych zarzutów powódki kierowanych przeciwko inkryminowanym uchwałom, które uzasadniać miały żądanie ich uchylenia, jako żądania ewentualnego, trzeba przyznać, że Sąd I instancji racjonalnie przyjął, że uwzględnienie roszczenia głównego czyniło bezprzedmiotowym orzekanie o roszczeniu ewentualnym.

Uwzględnienie apelacji, skutkujące zmianą zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa o ustalenie nieistnienia uchwał nr (...) i nr (...), aktualizuje potrzebę i obowiązek sądu pierwszej instancji rozpoznania powództwa ewentualnego (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2016 roku, IV CSK 835/15), tym samym zasadność apelacji nie może prowadzić już w niniejszym postępowaniu odwoławczym do skutecznego zakwestionowania przez skarżącą całego powództwa wniesionego w sprawie, a jedynie żądania zasadniczego, będącego przedmiotem rozstrzygnięcia w zaskarżonym wyroku.

Mając na uwadze powyższe należało zmienić zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie powództwa w zakresie żądania głównego. Zasądzenie kosztów w zaistniałej sytuacji procesowej na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. uzasadnione jest tym, że rozstrzygnięcie merytoryczne o roszczeniu zasadniczym kończy postępowanie

w tym przedmiocie, co uzasadnia orzeczenie o kosztach procesu, niezależnie od tego, że sąd pierwszej instancji będzie rozpoznawał drugie roszczenie. Przesłanki i podstawy prawne obu roszczeń są różne, dlatego nie ma przeszkód natury procesowej do rozliczenia kosztów procesu odnoszone do pierwszego roszczenia. Należne pozwanej koszty procesu w I instancji obejmują wynagrodzenie radcy prawnego zgodnie z § 8 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa udzielonego radcy prawnemu. Orzeczenie o należnych pozwanej kosztach postępowania apelacyjnego obejmuje opłatę sądową od apelacji oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w postępowaniu apelacyjnym zgodnie z § 8 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 20 powołanego rozporządzenia.

Krzysztof Górski Leon Miroszewski Halina Zarzeczna

ZARZĄDZENIE

- 1) Odnotować;
- 2) Przedłożyć Pani Sędzi i Panu Sędziemu;
- 3) Odpis doręczyć pełnomocnikowi pozwanej, a o ile wnioszek o uzasadnienie skutecznie złoży powódka, to doręczyć jej odpis uzasadnienia z pouczeniem w przedmiocie skargi kasacyjnej;
- 4) Akta proszę przesłać Sądowi Okręgowemu zgodnie z pkt 3 zarządzenia z dnia 23 lipca 2020 roku.